

İnsanın havfa ve muhabbete âlet olacak iki cihaz, fitratında dercolunmuştur.

Yirmi Dördüncü Söz/ Beşinci Dal /Birinci Meyve:

İşte ey nefis ve ey arkadaşı! İnsanın havfa ve muhabbete âlet olacak iki cihaz, fitratında dercolunmuştur. Alâküllihal o muhabbet ve havf, ya halka veya Hâlık'a müteveccih olacak. Halbuki halktan havf ise elîm bir beliyedir. Halka muhabbet dahi belalı bir musibettir. Çünkü sen öylelerden korkarsın ki sana merhamet etmez veya senin istirhamını kabul etmez. Şu halde havf, elîm bir beladır.

Muhabbet ise sevdiğin şey, ya seni tanımaz, Allah'a ısmarladık demeyip gider -gençliğin ve malın gibi- ya muhabbetin için seni tahkir eder. Görmüyor musun ki mecazî aşklarda yüzde doksan dokuzu, maşukundan şikayet eder. Çünkü Samed âyinesi olan bâtın-ı kalp ile sanem-misal dünyevî mahbublara perestiş etmek, o mahbubların nazarında sakîldir ve istiskal eder, reddeder. Zira fitrat, fitrî ve lââyık olmayan şeyi reddeder, atar. (Şehvanî sevmekler bahsimizden hariçtir.)

Demek, sevdiğin şeyler ya seni tanımıyor ya seni tahkir ediyor ya sana refakat etmiyor. Senin rağmına müfarakat ediyor. Madem öyledir; bu havf ve muhabbeti, öyle birisine tevcih et ki senin havfin lezzetli bir tezellül olsun. Muhabbetin zilletsiz bir saadet olsun.

Evet, Hâlık-ı Zülcelal'inden havf etmek, onun rahmetinin şefkatine yol bulup iltica etmek demektir. Havf, bir kamçıdır; onun rahmetinin kucağına atar. Malûmdur ki bir valide, mesela, bir yavruyu korkutup sinesine celbediyor. O korku, o yavruya gayet lezzetlidir. Çünkü şefkat sinesine celbediyor. Halbuki bütün validelerin şefkatleri, rahmet-i İlahiyenin bir lem'asıdır.

Demek, havfullahta bir azîm lezzet vardır. Madem havfullahın böyle lezzeti bulunsa muhabbetullahta ne kadar nihayetsiz lezzet bulunduğu malûm olur. Hem Allah'tan havf eden, başkaların kasavetli, belalı havfından kurtulur. Hem Allah hesabına olduğu için mahlukata ettiği muhabbet dahi firaklı, elemli olmuyor.